

DONOSTIAKO ZINEMALDIA

Ama-seme latinoak atzealde grisarekin

NAHIKO ITXUROSUA zirudien palmaresa bi sari handienekin hondatu dute. Zinemaldiaren aurreko edizio batzuetan ez bezala, bazirudien aurten kontsentsua izango zela nagusi, hasi Marian Alvarezek **La heridare**ngatik jaso duen emakumezko aktore onenaren Zilarrezko Maskorretik, pasa **Quai d'Orsay**ren gidoi onenarenetik eta Jim Broadbenteraino, irrigarri, sotil eta ertz ugari erakutsiz **Le week-end**eko rol protagonistan. Baina Fernando Eimbckek handi samar dauka **Club Sandwich** txikiarengatik jantzi duen zuzendari onenaren joka eta antzeko zerbait esan liteke **Pelo malo** gatz gutxi-koak altxa duen film onenaren Urrezko Maskorraz.

Ama-semeen harreman zailak lantzen dituzten bi film latinoame-

rikar saritu ditu epaimahaiak eta Sail Ofizialean ikusi ditugun film onenetsuenak, **Quai d'Orsay** eta **Le week-end**, bi komedia oso europar, gutxiagorekin konformatu behar. Irizpide kontua da, noski, baina susmoa dut zinema jaialdietan beti kostatzen dela gehiago umorean ardatzen diren pelikula saritzea, arinkeria delakoan-edo.

Urteroko kontuak dira hauek, bestalde. Sail Ofizialeko film guztiak ikusi ondoren ozpinduta bukatu duten kazetariak eta kritikariak oro kontent utziko dituen epaimahairik ez dugu ikusiko beste lauorgehi urtean. Ikusi beharko genukeena, eska litekeena, lehiaketarako hautatzen diren filmen maila apur

Mariana Rondón-ek jaso du Urrezko Maskorra, *Pelo malo* filmagatik.

bat hobetzea da. Sarituek gehiago edo gutxiago merezi, fokupean ederrago edo itsusiago atera, argazki honen atzealdea grisa izan baita 61. edizioan, Europako beste hiru jaialdi handien kondarrak jan izan bagenitu bezala. ■

Gorka
Bereziartua
Mitxelena

Kritika eta publikoa bat etortzen direnean

KRITIKA ETA PUBLIKOA bat etortzen direnean, pelikula batek ikusleen txaloak eta kritikarien laudorioak jasotzen dituenean, aintzat hartu beharreko obraren aurrean gauden seinale. Horren adibide dugu Hirokazu Kore-eda zuzendari japoniarraren **Soshite chichi ni naru/ Like father, like son** filma. Epaimahaiaren saria lortu zuen Cannesen, eta publikoak kalifikazio altuena eman dio Donostiako Zinemaldian. Izan ere, familia ereduak, seme-alabekiko harremanak eta gurasoen rola jomugan jartzen dituen galderaz eta gogoetaz betetako istorio bikaina da Kore-edarena.

Oro har, lan oso interesgarriak ikusi ahal izan ditugu aurten Zabaltegi Perlak sailean. Esaterako, **Kaze tachinu/The wind rises** lana, Hayao Miyazaki animaziojile japoniarraren eskutik. Chichiro edo Totoro bezalako pertsonaien aitzak hegazkinei buruzko istorio errealistak bati heldu dio oraingoan, ohiko

erritmo pausatu, estetika zaindu eta irudi ederren bidez. **Gloria** txiletarrak, helduaroan bizitzaz gozatzen jarraitu nahi duen pertsonalitate indartsu eta intentsuko emakume baten erretratu gazi-gozoa oparitu digu; transgresioa eta probokazioa sotila, delikatu eta ederra izan daitekeela erakutsi digu Beste Begiradak Saria jaso duen **Jeune et Jolie** frantziarrak (François Ozonek zuzendua); eta suspentsea mantentzen duen thriller trebe bat dilema moral eta etikoak planteatzen dituen drama garratz batekin naturaltasunez uztartzeko gai izan da **Prisoners** estatubatuarra.

Euskal Zinemaren Saria **Asier ETA biok** dokumentalarentzat izan da, Asier Aranguren ETako preso ohiaren eta Aitor Merino

Like father, like son filmeko aita-semeak.

aktore eta zuzendariaren arteko laguntasunaz. Lan ausarta da, azkura eragiten duten orbainetan sartzen duelako hatza, eta bi protagonistak zintzoki mintzo direlako kamera aurrean, gai ugariaren gordintasun, gogortasun eta konplexutasuna saihestu gabe. ■

Mikel Garcia
Idiakez

